

OPINIÓ

JOSEP
MARIA
FORNÉ

La meva pàtria és la meva biblioteca, Pere Lluís Font a Lleida

Professor de filosofia i membre del consell tècnic de l'IREL

Pensar és dialogar amb un mateix, deia Plató. Això no treu el diàleg amb els altres, sigui en persona o través dels seus textos. Però, si aquest diàleg no deixa llavor en nosaltres fent-nos pensar, llavors seria una xerrameca. Per això, pensar requereix, també, el diàleg amb nosaltres mateixos a través de la interlocució amb els altres i els seus llibres. És així, que sovint es diu que hom dialoga amb els autors que hi ha a la seva biblioteca i que aquests sempre hi són presents.

Ara bé, aquesta biblioteca s'ha conformat a voluntat pròpia, no per al·lució, de la mateixa manera que generalment triem els nostres interlocutors, és a dir, triem amb qui dialoguem. Ens trobem amb molta gent, algunes vegades per casualitat i altres per obligació. Hi parlem, educadament, però no per això hi establim un diàleg. El diàleg requereix d'un component de voluntarietat, de la mateixa manera que els llibres que formen part de la nostra biblioteca, hi són perquè nosaltres volem que hi siguin.

Tot això a tomb del fet que gaudim a Lleida de la biblioteca personal del premi d'Honor de les Lletres Catalanes d'enguany, professor de filosofia, i savi on n'hi hagi, Pere Lluís Font. N'ha fet una donació a l'IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida) i a la seu de l'Institut s'hi troba. Els lleidatans cal que ens felicitem per gaudir d'aquest tresor. Així mateix, cal que ens felicitem perquè l'IREL ha convingut amb la UdL, que els fons bibliogrà-

fic, d'uns 5.000 volums, formi part del catàleg de la Universitat de Lleida, i així estigui obert al món sencer.

Els llibres ens poden informar, també ho fa la xarxa i els mitjans digitals, podeu dir. Ben cert. I potser ho fan d'una manera més ràpida i còmode. També, ben cert. Però de la mateixa manera que es pot menjar més de pressa, no és pot pair més de pressa. Pair requereix d'un temps i sense aquest no fem la bona digestió i aprofitament dels aliments que mengem. Així mateix, la informació ha de ser païda per generar coneixement i saviesa per viure. Podem menjar malament i la salut se'n ressentirà. La informació no elaborada a través del pensament també ens pot fer mal i la nostra qualitat de persona es veurà afeblida. Una biblioteca ens ofereix

l'espai en el qual poder aprofitar la informació perquè ens faci bé. I això no ho fa la xarxa. Ara bé, com deia abans, una biblioteca no és un lloc on s'acumulen llibres sense sentit, sinó un espai elaborat, és a dir, pensat, per tal que puguem créixer com a persones a través del diàleg amb els textos, i per tant, amb els autors que els van elaborar. Quan aquesta destil·lació de llibres que conformen una biblioteca l'ha fet un savi, llavors podem dir que gaudim d'un tresor. Lleida, a l'IREL, i també a través de la UdL, gaudeix d'un d'aquests tresors, la biblioteca del professor Pere Lluís Font, la seva pàtria, que també és una mica més la nostra. En darrer lloc, vull destacar la col·laboració

institucional per poder gaudir d'aquest tresor, a través de la tercera pota de col·laboració amb l'IREL i la UdL, que és l'IEI, finançant bona part de les tasques de catalogació.

Italo Calvino en la seva justificació del perquè cal llegir els clàssics deia que un text és clàssic quan no només cal que el llegim, sinó que ens ve de gust rellegir-lo, o sigui, pensar i repensar amb els autors que ens acompanyen. Amb la biblioteca Pere Lluís Font a l'IREL, i ben aviat al catàleg de la UdL, podem repensar-nos per aprofitar tanta informació com el món contemporani ens ofereix, però per sobre de tot, per créixer en humanisme i per tant amb sentit de vida. Lleida, i des de Lleida el món, gaudeix d'un espai i un fons bibliogràfic d'excepció. Felicitem-nos-en!